

Några bilder från Carl Hermelins hvardagslif under hans krafts dagar.

Vi hafva nyss stigit upp från frukostbordet. Mor har läst ett bibelord. Far har gifvlt henne en slängkyss, hvilket han aldrig underlät efter slutad morgonbön. Jag ser honom nu något framåtlutad med en stadig jernskodd käpp i handen stega ut åt gårderna. Det ligger en sten på vägen, som ej bör vara der, den petas åt sidan med käppen; står det en blommande ryssgubbe eller en tistel i hans väg så får den ett rapp. Så småningom kommer han ut till arbetsfolket, talar i regel med rättaren, granskar framför allt hästarna och det arbete som utföres af dem och körkarlarne. En felaktigt spänd sele rättas på; försummad skötsel, sträng körning eller svettiga hästar tolereras ej gerna. I öfrigt går arbetet merendels i Uppländsk dagsverkstakt. Så styr han stegen ned åt ängen der Johansson går i vall med koflocken c:a 40 st. Der stannar han gerna och språkar med sin gamle trotjenare. Det talas om "Blomänta" och "Stinta" och tjuren, om betet och fållan. Det är två goda vänner som stå och språka om gemensamma angelägenheter. Sammaledes blir det då han kommer till utgårdarne Nafstalund och Nygård. Torsell och Fride och Far äro goda vänner sedan många år. Efter den långa rondon på förmiddagen går Far och badar; framför honom marscherar fem pojkar "tack tu, tack tu." "Ni ska veta att Far har varit kneckt i sin dar, pojkar.!"

Hästarne voro Fars ögonstenar, varmlodiga hästar med bra nog massa som dugde både under sadel och för plog. Thorsvihästarne voro välkända vida omkring i Upplandsbyggden. Då, Far satt upp i sadeln på favoritstoet Stjärna, importerat från Ostpreussen, och red henne i terrängen bjöds det en ögonfägnad för den som förstod uppskatta ett sådant ekipage. Mjuka rörelser, gemensamma för både ryttare och häst och fina känslor och hjälper framträdde och komma till användning. Samma mjuka handlag och försynta behandling tillämpades då unghästarne skulle köras in. Huru heta och ostyriga de än voro från början blefvo de snart nog tämjda utan hårda rnedel, endast med goda lämpor. Far hade en ovanlig god förståelse af djurens psyke, framför allt hästarnes.

När slåttern började, veckan efter midsommar och det blef vackra dagar och varmt i luften, längtade Far efter att få komma ut på sjön. Båten låg och gungade vid bryggan nere vid Sjöstugan. Mor hade så omtänksamt stufvat in i sjökistan allt i matväg som kunde tarfvas under några dagars sjötur. Seglen hissades och Far sätter sig till rors. Mor. har sin plats närmast honom, läsande

högt eller med en stickning eller sömnad i handen. Det är fridfullt ombord. Ordning och reda härskar i hvarje vrå, seglen äro väl ansatta, vändningarne gå som en olja. Intet öfverdåd i segelförnlingen men ej heller ströks toppen I onödan. Far var vaksam och visste i grunden hvad båten tålde, och huru svårt vädret än var, så gick det alltid lyckosamt. Äfven den gången då stormen bröt lös med sådan häftighet att grus och sand slog upp mot fönsterna derhemma på gården, och Mor vred sina händer i oro för Far och barn på sjön. Dessa sjöfärder kunde vara en hel vecka och utsträckas stundom till Östersjön. Bekymren lemnades då på landbacken och det var några väl behöfliga hvilodagar för båda föräldrarne. Vaksamhet, ansvarskänsla och ordningssinne präglade Far som sjöman.

Uppfriskande för honom voro ock de dagar han egnade skogen och jakten. När nysnön täckte marken och det vildas spårstämplar tecknade sig som radband och mönster på den hvita duken, då tog Far sin väl vårdade mynningsladdare från väggen, där den hängde med en harsvans mellan hanar och cylindrar och stegade, åtföljd af någon af sönerne ned Badde i

koppel ut på jaktstigen. Han var särskild road af att spåra det vilda, och gjorde det bra; hararnes afhopp och krumsprång redde han ut bättre än de fleste. Förstod också bra att bedöma terrängen och finna håll. Far var aldrig skottsål, utan såg gerna att andra fick skjuta och gladde sig åt goda prestationer af dem. Någon "storjägare" var Far ej, men han hade en förnäm uppfattning rörande en jägares uppträdande både mot jaktkamrater och mot djuren. I skogen såväl som på sjön var sinnet lättare, han var meddelsam och munter i synnerhet om någon af grannarne var med.

Far var respektingivande och efter nutida vekligare uppfattning - sträng i sin fostran af barnaskaran. På äldre dagar sade han sjelf att han kanske varit väl sträng. Vi hafva protesterat deremot. För egen del kan jag ej minnas att behandlingen någon gång var hård eller orättvis, och ej heller torde någon af syskonen gömma på ett sådant minne. Äfven om vi ej, då agan gafs eller klandret utdelades, förstodo att uppskatta det rättvisa och behöfliga deruti. Hans stränghet hemföll under den rubriken "att den man älskar, den agar man." Fars känsliga sinne för ordning, för allvar i arbete, för regelbundenhet i vanor, för punktlighet och tillvaratagande af tiden, för ärlighet och reda i livets alla skiften, gjorde att han kände sig illa berörd och reagerade om det brast något på de områdena hos omgifningen. Han lät då ej udda vara jemt, hvilket kanske varit beqvämast och behagligast, utan sade ärligt ifrån. Den goda vännen och grannen på Fånö - Hugo Tamm - gaf en gång uttryck åt den uppfattning: att den stränghet som Far visade i sin fostran af barnen hade äfven haft det goda med. sig att de tvingades tillsammans - att hålla ihop - att kärleken syskonen emellan blef starkare derigenom. Vare dermed, huru som helst, split och osämja oss emellan har ej heller förekommit.

Minnet af Far är: så intimt förenadt med det af Mor. Föräldrarnes äktenskap var ju så sällsynt harmoniskt. Tankarne gå till dem båda der de hvila under den gröna kullen på Thorsvi kyrkogård. Frid, frid! Far och Mor.

Ernst.